

разма и на Хенриха VIII., Английскій-тъ царь, който былъ го нападнълъ остро въ брошурѣ, той употрѣбилъ твърдѣ строгъ языкъ, съ какъвто ся отличавали обикновенно писатели-тъ въ онова врѣме. Руганія и клѣтвы ся изсыпали върху него. Другы писатели си позволявали такъвъ языкъ помежду си. Не е чудно, прочее, дѣто понѣкогашъ и Лутеръ ся е изразявалъ съ слогъ, който Христіани-тъ вынѣгы трѣбва да отбѣгватъ. Меланктонъ и Швейцарскы-тъ писатели надминували Лутера по учтивость-тъ си въ израженіе; но често ся е забѣлѣжвало и въ Лутеровы-тъ писанія нѣжность и умиленіе, които трогватъ сърдце-то на читателъ-тъ. Само когато почувствува че ся бори за нѣкоіжъ жизненнѣ истинѣ противъ нѣкоіжъ лѣжжъ, или грубо заблужденіе, или грѣхъ, Лутеръ по-често кыпва, и исхвърля люты заплашителны и прѣзрителны думы.

Лутерова-та прочута священна пѣснь, *“Безопасна твърдыня е Богъ нашъ,”* ся явила за пръвъ пѣть наскоро подиръ чумѣ-тъ, и въ едно врѣме когато, отъ положеніе-то на общественны-тъ работы и отъ тѣлесны причины, душевна тѣга го налегнѣла и мѣчала. Ако и сърдце-то му да было съкрушено, той ималъ силнѣ вѣрѣ въ Бога; и той